

Tämä tutkistelu on sapatiksi 5.12.2026

Profetioiden arvovalta ja niiden merkitys

Muistojae: ”Jumalan sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden ytimet, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme.” (Hepr. 4:12.)

Avaintekstit:

2. Moos. 4:10–16
Luuk. 8:22–25
Joh. 3:1–10
Ap. t. 16:25–34
1. Kor. 5:1–5
Luuk. 7:28

Günter Schabowskin lausunto suorassa televisiolähetyksessä 9.11.1989 käynnisti Berliinin muurin murtumisen kommunistisessa Itä-Saksassa. Itä-Saksan lehdistön edustajana toiminut Schabowski teki virheen lausunnossaan televisioidussa lehdistötilaisuudessa. Sen sijaan, että hän olisi ilmoittanut, että itäsaksalaiset *saattaisivat saada* vierailla Länsi-Euroopassa pitkän ja vaikean viisumin hankkimisprosessin jälkeen, hän sanoi yksinkertaisesti itäsaksalaisten *saavan* vierailla Länsi-Euroopassa. Kun toimittaja kysyi muutoksen voimaan tulosta, Schabowski vastasi: ”Sikäli kuin tiedän, tämä tulee voimaan – välittömästi, ilman viivettä.” Muutamassa minuutissa ihmiset alkoivat virrata rajanylityspaikoille vaatien päästä läpi hallitukselta saadun ilmoituksen mukaisesti.

Ihmisille on usein annettu valtuudet puhua yrityksen tai jopa maan puolesta. Entä sitten ne, jotka puhuvat Jumalan puolesta? Tällä viikolla tarkastelemme, mitä valtuuksia raamatullisilla profeetoilla on. Tarkastelemme myös millaista arvovaltaa, jos mitään, on niillä profeetoilla, jotka eivät ole kirjoittaneet yhtään kirjaa Raamattuun. Näitä ovat profeetta Natan, Johannes Kastaja ja jopa Ellen G. White.

JUMALAN ARVOVALLALLA PUHUMINEN

Ennen kuin annat jollekin luvan puhua puolestasi, etkö varmasti valitsisi sellaisen henkilön, johon luotat? Olisi tärkeää, että hän tietäisi kantasi ja ilmaisisi sen uskollisesti.

Lue 2. Moos. 2:11–15 ja 3:1–3, 10–13. Miten Mooseksen aika paimenena valmisti häntä toimimaan Jumalan edustajana?

Mooses oli viettänyt elämänsä ensimmäiset 40 vuotta saaden parhaan Egyptin tarjoaman koulutuksen, mutta se ei valmistanut häntä olemaan Jumalan sanaan saattajana. Hänen täytyi viettää seuraavat 40 vuotta erämaassa paimenena ilman maailmallisia häiriötekijöitä. Monella tapaa hänen piti unohtaa suuri osa siitä, mitä hän oli oppinut prinssinä. Ennen kuin Mooses voisi auttaa Israelin vapauttamisessa, hänen piti oppia tuntemaan Jumala, jonka puolesta hän tulisi puhumaan.

Lue 2. Moos. 4:10–16. Mitä voimme oppia Jumalan ja Mooseksen välisestä keskustelusta siitä, miten profeetat kutsutaan ja miten he toimivat?

Moosesta pyydettiin ottamaan Jumalan osa, ja Aaronin tuli toimia Mooseksen puolestapuhujana (2. Moos. 4:16; ks. myös 2. Moos. 7:1). Samoin kuin Mooseksen ja Aaronin kohdalla, Jumala auttaa profeettojaan löytämään parhaan tavan välittää eteenpäin hänen antamansa sanoma.

Mooses tiesi epäonnistuneensa aiemmin. Hän muisti viimeisen kohtaamisensa israelilaisten kanssa silloin, kun hänen arvovaltansa kyseenalaistettiin (2. Moos. 2:14). Jumala ymmärsi Mooseksen epävarmuuden ja suhtautui kärsivällisesti tämän pelkoihin. Vaikka kaikki perusteet tekosyille raivattiin pois, Mooses silti vastusti kutsua. Hänen pelkonsa oli muuttunut epäuskoksi. Vastustuksellaan hän kyseenalaisti Jumalan kyvyn käyttää häntä. Silloin Jumala antoi ehdottoman käskyn saadakseen vastahakoisen profeetan lähtemään liikkeelle (2. Moos. 3:14–17).

Et ehkä ole profeetta, mutta mitä Jumala on kutsunut sinut tekemään hänen puolestaan elämäsi aikana? Mikä on paras tapa valmistautua tähän kutsuun?

JEESUKSEN VALTUUDET

Mihin Jeesuksen valtuudet perustuvat? Mikä oli todiste tästä arvovallassa? Katso Matt. 21:23–27 ja Joh. 17:2.

Jeesuksen opettaessa papit tulivat hänen luokseen ja vaativat tietää, kuka oli antanut hänelle valtuudet toimia. Jeesus ei ollut käynyt paikallisia kouluja eikä saanut koulutusta perinteisissä rabbin kouluissa. Jeesus ei vastannut heidän kysymyksiinsä, vaan pikemminkin osoitti suunnan oikeaan vastaukseen kysymällä kuulustelijoiltaan Johannes Kastajan kiistattomista valtuuksista. Kieläytyessään vastaamasta nämä kiistivät Johanneksen toiminnan kruunanneen Jumalan voiman sekä hylkäsivät Jeesuksen arvovallan, joka oli Johanneksen tavoin Jumalan lähettämä.

Mitä seuraavat jakeet kertovat meille Jeesuksen arvovallassa? Matt. 7:28–29; Mark. 1:21–27; Luuk. 8:22–25; Luuk. 9:1; Joh. 5:25–27 ja Joh. 7:38.

Kaikki valta kuuluu Jeesukselle ihmiskunnan Luojana (Joh. 1:3) ja Vapahtajana (Room. 3:24). Hän on Jumalan Sana. Kukaan ei pysty jäljittelemään tai saamaan aikaan sellaista jumalallista valtaa, jota Jeesus osoitti sekä maallisessa elämässään että toiminnassaan. Jeesuksen opetus hämmästytti kuuliijoita, koska hän opetti niin kuin sellainen, jolla oli valta (Matt. 7:29, VKR/RK 2012).

Kaikki evankeliumit kertovat Jeesuksen profeetallisesta arvovallassa, joka ei ole tästä maailmasta. Jeesus antoi syntejä anteeksi (Mark. 2:10–11), ajoi ulos saastaisia henkiä (Mark. 3:15) ja tiesi, mitä ihmiset ajattelivat (Joh. 2:24–25). Hän herätti kuolleita ja tarjosi iankaikkista elämää (Joh. 10:28). Ollessaan maan päällä meidän Vapahtajamme, Jeesus, käytti Isä Jumalan hänelle antamaa valtaa (Joh. 17:2). Hän luotti Isään ja teki kaiken aikaa yhteistyötä hänen kanssaan (Joh. 5:19). Jeesus viittasi usein Raamattuun, joka hänen omien sanojensa mukaan todisti hänestä itsestään. Jeesuksella oli absoluuttinen valta, ja hän pystyi myös delegoimaan sitä opetuslapsilleen (Mark. 6:7). Jumalan Sana hänen antamansa todistus saatiin kuulla myös profeettojen suulla, joiden kautta hän puhui (Ilm. 19:10).

Kaikista Jeesuksen antamista todisteista huolimatta jotkut ihmiset hylkäsivät hänet. Kuinka voimme varoa lankeamasta samaan epäuskon ansaan, kun meillä on kaikki perusteet uskoa?

RAAMATULLINEN ARVOVALTA

Raamattu on Jumalan innoittaman profeetallisen ilmoituksen tuotos. Se vastaa elämän suuriin kysymyksiin ja on Jumalan ainutlaatuinen tapa ilmaista itsensä ihmiskunnalle. Raamatun kautta opimme ihmisen olemassaolon merkityksestä, Jumalan luonteesta ja tahdosta sekä Jumalan tarkoituksesta elämällemme. Raamattu on totuuden kultainen mittapuu, auktoriteetti, jonka perusteella meidän tulee tehdä valintoja elämässämme. Se on kristityn maailmankuvan ja kaiken ilmoitetun totuuden perusta. Se on kristityn uskon ja käytännön elämän ohje.

Voimme joko hyväksyä tai hylätä Jumalan sanan, mutta meidän ei tarvitse mennä äärimmäisyyksiin ja polttaa Raamattuja, kuten kuningas Jojakim teki hylätessään sen (ks. Jer. 36:22–27). Raamatun sivuuttaminen, vaikka väittäisimme uskovamme siihen, voi olla aivan yhtä ongelmallista. Voimme löytäessämme ja hyväksyessämme Jumalan sanan, kuten kuningas Josia, muuttua sekä johtaa muita Jumalan luo (ks. 2. Kun. 22:10–13).

Nykyään ihmiset lähestyvät usein Raamattua etsimällä siitä virheitä tai pilkkaamalla sitä. Jotkut pitävät Raamattua nykyajan tapojen vastaisena (se yleensä onkin sitä, ja sen pitääkin olla). Monet pilkkaavat sitä, koska se on ristiriidassa ”tieteellisten” tai kulttuurillisten suuntausten kanssa.

Kristinuskossa Raamattua käytetään usein vain tukemaan tiettyä teologista kantaa eikä henkilökohtaisen hengellisen kasvun ja uudistumisen välineenä. Toiset tulkitsevat Raamattua tavalla, joka kiistää sen historiallisen tai käytännöllisen arvon ja jokapäiväisessä elämässämme.

Yksi helpoimmista, ja ehkä yleisin, tavoista hylätä Raamatun arvovalta on sivuuttaa se. Sitä ei lueta eikä sen opetuksia sovelleta elämään.

Mikä vaikutus puhutulla Jumalan sanalla oli seuraavissa tilanteissa? Katso Jer. 38:1–4; Joh. 3:1–10 ja Ap. t. 16:25–34.

Muinaisina aikoina kirjoitusmateriaali oli harvinaista ja kallista. Lisäksi monet ihmiset eivät osanneet lukea, joten oli välttämätöntä kuulla Jumalan profeettojen välittämä sana.

Pyhän Hengen voimassa puhuttu tai kirjoitettu Jumalan sana voi tunkeutua sisälle sydämeen paljastaen synnin sekä uudistaen ja palauttaen sen ennalleen. Sana kutsuu meitä parannukseen ja kuuliaisuuteen (Ap. t. 5:29; ks. myös Hepr. 4:12). Tämä on usein syy siihen, miksi monet ihmiset, jotka tietävät tämän, hylkäävät sanan. He eivät pidä Raamatun vaatimuksista, jotka koskevat heidän elämäänsä.

ORGANISAATION ARVOVALTA

Hoos. 12:14, VKR tekee selväksi, että ”profeetan kautta vei Herra Israelin Egyptistä pois, ja profeetta sitä paimensi”. Jumalan kansan suojeleminen ja ohjaaminen oli määrittävä ja keskeinen osa Raamatun profeettojen työtä.

Voimme havaita lukiessamme tekstejä, kuten Tuom. 4:4–8; 2. Aik. 20:14–17; 2. Moos. 12:1–3 ja 5. Moos. 1:9–16, että profeetat olivat ratkaisevassa asemassa paljastettaessa Jumalan johtamisstrategiaa kansalle. Sodan ja kriisin aikoina Jumala antoi profeettojen kautta ohjausta, rohkaisua ja toivoa kansalleen sekä sen johtajille, kuten hän teki Jahasielin ja Deboran kautta. Profeetat antoivat myös ohjeita juhlapäivistä ja Jumalan palveluksesta (2. Moos. 12:1–3). Toisinaan Jumala puhui profeetoilleen kansakunnan hallinnosta. Lyhyesti sanottuna Jumalan valittujen sanansaattajien kautta mikään israelilaisten elämän osa-alue ei ollut Jumalan ohjauksen tai opastuksen ulottumattomissa.

Millä erityisillä osa-alueilla profeetallinen lahja auttoi alkuseurakunnan järjestäytymistä ja johtajuutta? Ap. t. 6:1–7; 1. Kor. 5:1–5; 1. Kor. 7:10–16; Tit. 1:5.

Kuvittele käynnistäväsi uutta organisaatiota ilman toimintaohjeita ja näkyvää johtajaa. Tällainen organisaatio joutuu varmasti kohtaamaan vakavia haasteita. Tietyssä mielessä varhaiskristillisen seurakunnan tilanne oli tällainen. Jeesus oli noussut taivaaseen eikä ollut enää opetuslastensa kanssa. Heillä oli Jeesuksen antama selkeä ohje: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi –.” (Mark. 16:15.) Vaikka oli valittu kaksitoista apostolia, heillä ei ollut selkeää organisaatorakennetta, joka olisi auttanut heitä aloittamaan toimintansa.

Alkuseurakunta kohtasi monia haasteita: miten seurakunta järjestäytyy ja miten lähetystyön rakenteet toteutetaan. Sillä oli myös tarve tunnistaa ja tuomitaa sen keskuudessa esiintyvät harhaopit ja moraalittomuudet. Tosiasiallisesti varhaiskristillisessä seurakunnassa toiminut profetoimisen lahja oli ratkaisevassa asemassa seurakunnan säilyttämisessä ja suojeleemisessa (Ap. t. 13:1–2). Onkin vaikea kuvitella, miten varhaiskristillinen seurakunta olisi voinut edes aloittaa toimintansa ilman profetoimisen lahjan apua järjestäytymisessä ja lähetystehtävän edistämisessä.

Jotkut ihmiset näyttävät suhtautuvan skeptisesti ”järjestäytyneeseen uskontoon”. Mitkä ovat järjestäytyneeseen seurakuntaan kuulumisen edut haasteista huolimatta? Mitä voit antaa ja saada olemalla osa sitä?

RAAMATUN KIRJOITTAJAT JA MUUT PROFEETAT

Lue 1. Aik. 29:29 ja 2. Aik. 9:29. Mitä huomaat näissä kahdessa jakeessa mainituista profeetoista?

Monet profeetat, kuten Natan, Gad, Ahia ja Iddo, tunnustettiin profeetoiksi, mutta heidän kirjojaan ei sisällytetty Raamattuun.

Lue 1. Kun. 11:29–39 ja Luuk. 7:28. Mitä nämä tekstit opettavat sellaisten profeettojen arvovallasta, jotka eivät ole kirjoittaneet Raamattuun?

Vaikkemme tiedä, miksi Jumala salli joidenkin profeettojen sanomien sisällyttämisen Raamattuun ja toisten jättämisen pois, tiedämme kuitenkin, että myös ne profeetat, jotka eivät kirjoittaneet Raamattuun, olivat yhtä lailla Jumalan innoittamia. Raamattu opettaa armolahjojen, mukaan lukien profetoimisen lahjan, olevan olemassa aikojen loppuun asti: ”varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon – –.” (Ef. 4:12–13.) Raamattu ilmoittaa, että profeettoja tulee olemaan olemassa myös Raamatun aikojen jälkeen ”ennen kuin koittaa Herran päivä, suuri ja pelottava” (Joel 3:4).

Kun Daavid oli syöllistynyt aviorikokseen ja murhaan, Jumala lähetti profeetta Natanin kohtaamaan hänet (2. Sam. 12:7–14). Daavid ei kyseenalaistanut Natanin arvovaltaa, vaikka Natan ei ollut kirjoittanut mitään Raamattuun. Profeettojen kirjoitusten arvovalta perustuu jumalalliseen innoitukseen, eikä siihen, onko ne sisällytetty Raamatun kirjojen kokoelmaan. Kaikki oikeat profeetat, jotka eivät ole kirjoittaneet Raamattuun, ja erityisesti Raamatun jälkeisen ajan profeetat – ja etenkin nykyajan profeetat, kuten Ellen G. White – pitivät itseään Raamatun arvovallan alaisina. Heidän sanomansa oli koeteltava Raamatulla, eikä niillä pidä korvata Raamattua uskon ja opin lähteenä.

Ellen G. White kirjoitti: ”Herra haluaa teidän tutkivan Raamattujanne. Hän ei ole antanut mitään uutta valoa korvaamaan sanaansa. Tämän valon tarkoituksena on johdattaa hämmentyneet mielet Jumalan sanan. Jos nautimme sitä ja sisäistämme sen, se on kuin elämänveri sisimmässämme.” (3SM 29.) Kuinka hyvin me seurakuntana noudatamme hänen sanojansa?

ARVOVALTAISESTI PUHUMINEN

Profeetat puhuvat meille arvovaltaisesti ja merkityksellisesti, koska Jumala on valinnut heidät sanansaattajikseen. Raamattuun kirjoittaneita profeettoja kutsutaan kanonisiksi profeetoiksi. Ei-kanonisten profeettojen kirjoituksia ei ole sisällytetty Raamattuun. Uuden testamentin ajan jälkeen eläneet profeetat ovat ei-kanonisia. Kaikki ovat yhtä lailla innoitettuja, ja heidän viesteissään on jumalallisen arvovallan leima.

Ellen G. White kuuluu Raamatun ajan jälkeiseen, ei-kanonisten profeettojen ryhmään. Seitsemännen päivän adventistit eivät kuitenkaan pidä hänen kirjoituksiaan lisäyksinä Raamattuun tai Raamatun vertaisina. Hänen kirjoituksensa ovat kuitenkin merkityksellisiä ja arvovaltaisia, kuten Ellen G. White itsekin toteaa: ”Näissä kirjeissä, joita kirjoitan ja todistuksissa, joita esitän, ilmaisen teille sitä, mitä Jumala on minulle ilmaissut. En kirjoita lehteen ainuttakaan artikkelia, jossa ilmaisisin pelkästään omia ajatuksiani. Ne ovat sitä, mitä Jumala on paljastanut minulle näyssä – valtaistuimelta loistavia kallisarvoisia valonsäteitä.” (KPH 231.)

Ellen G. White korostaa Raamatun kanssa samansuuntaisesti synnin todellisuutta ja sitä, että tarvitsemme Jeesusta. Jeesus on ainoa toivo saada iankaikkinen elämä, sillä se annetaan armosta kaikille niille, jotka ottavat sen uskossa vastaan. Tämä on yksi voimallinen teema hänen teksteissään.

Hänen teksteissään (tai pikemminkin Jumalan sanomissa hänen kauttaan) näemme hyvän ja pahan välisen taistelun. Taistelu alkaa Luciferin lankeemuksesta taivaassa ja se jatkuu aikojen loppuun asti, kunnes synty ja pahuus sekä Paholainen ja hänen langenneet enkelinsä, hävitetään lopullisesti. Ellen G. Whiten kirjoitukset tarjoavat oivalluksia raamatullisiin periaatteisiin lopun ajan näkökulmasta. Hän puhuu esimerkiksi vaarasta, joka liittyy kirkon ja valtion yhdistämiseen, sekä uskonnonvapauden tärkeydestä; hän varoittaa moraalien rappeutumisesta; hän korostaa Jumalan lakia ja sen merkitystä ja vaikka esimerkiksi ymmärryksemme ”pedon merkistä” ei todellakaan perustu hänen kirjoituksiinsa, hänen sanansa antavat meille upeita oivalluksia viimeisistä tapahtumista.

White korostaa myös kristillisen elämän käytännön sovellutuksia. Hänen tekstinsä koskien hengellisyyttä, terveyttä, koulukasvatusta, perhesuhteita, vanhemmuutta, moraalista elämää ja muita aiheita ovat auttaneet monia muuttamaan elämäntapojaan ja siten kokemaan monella tasolla parempaa elämää.

Ellen G. Whiten kirjoitukset eivät ole Raamatussa, mutta Jumala on käyttänyt häntä ohjaamaan uskovia, jotka elävät maapallon historian viimeisinä päivinä. Hänen kirjoituksensa puhuvat edelleen profeetallisella arvovallalla ja merkityksellisyydellä.

Lisätietoja löydät osoitteesta <https://whiteestate.org/absg/10>.